

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
1 У 15760/18
Дана 22.02.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Зорице Китановић, председника већа, Елене Петровић и Тије Бошковић, чланова већа, са судским саветником Јасмином Ристић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, ..., поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Нови Сад, ради поништаја решења број 433-16-04562/2017-39 од 12.07.2018. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.02.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Нови Сад, број 433-16-04562/2017-39 од 12.07.2018. године и предмет враћа туженом органу на поновни поступак.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба пореског обвезника АА, са седиштем у ..., улица ... број ..., ПИБ 100618836, изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Панчево број 226-433-16-91/2017-83 од 21.03.2017. године. Првостепеним решењем од 21.03.2017. године тачком 1. диспозитива тужиоцу се одређује привремена мера обезбеђења наплате пореског потраживања у принудној наплати из новчаних средстава-забрана обвезнику да новчане обавезе које има према трећим лицима измирује уговорањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин у складу са законом, ради обезбеђења наплате пореског потраживања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима на основу извршног решења Министарства финансија-Пореске управе-Филијале Панчево о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника број 226-433-05-82/2017-83 од 21.03.2017. године. Тачком 2. диспозитива наложено је Народној банци Србије-Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац да привремену меру из тачке 1. овог решења установи уписом привремене мере у регистар блокираних рачуна под датумом и тачним временом пријема овог решења. Тачком 3.

диспозитива наложено је Народној банци Србије, Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац да изврши привремену меру из тачке 1. овог решења у складу са одредбама закона којим се уређује платни промет, а који се односи на принудну наплату са рачуна клијената и изда налог банци/банкама код којих порески обвезник има отворене рачуне да одмах обустави измирење новчаних обавеза које порески обвезник из тачке 1. овог решења има према трећим лицима на основу уговора о промени поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), по основу пребијања (компензације) и по другом основу у складу са законом, осим за плаћања која су изузета законом. Према тачки 4. диспозитива привремена мера из тачке 1. овог решења траје до наплата пореза на основу извршног решења Министарства финансија Пореске управе-Филијале Панчево о принудној уплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника. Према тачки 5. диспозитива решење постаје извршно даном достављања Народној банци Србије-Одељењу за пријем, контролу и унос основа и налога Крагујевац. Према тачки 6. диспозитива жалба против решења не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 29.08.2018. године, поштом препоручено, тужилац је оспорио решење из свих законом прописаних разлога, наводећи да је поступљено супротно одредби члана 36. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Истакао је да је банка дужна да одржава дневну ликвидност јер би у случају неликвидности могла изгубити дозволу за рад, те имајући наведено није било потребе да надлежни орган доноси решење о привременој мери, имајући у виду да Закон о пореском поступку и пореској администрацији не садржи императивну одредбу. Указао је да императивност наведене одредбе није ни била намера законодавца, те да је изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији, брисан члан 87а на који се тужени орган у свом решењу позвао, а такође и да је чланом 85. дефинисано да Пореска управа може решењем установити претходну меру обезбеђења наплате пореза и то забрану располагања новчаним средствима, забрану располагања, отуђења и оптерећења покретних ствари, забрану располагања, отуђења и оптерећења непокретности или стварних права на непокретностима уписаних у јавну књигу, као и забрану извршења од стране трећих лица ради обезбеђења наплате пореза који је доспео на наплату. Да би порески орган могао донети решење којим ће одредити чак и претходну меру, потребно је по мишљењу тужиоца да предметно решење о уплати пореза доспе на наплату односно да постане извршно. Исто постаје извршно даном његовог достављања пореском обвезнику уз претходно испуњење горе наведених услова, те пореска управа може донети решење којим се одређује привремена мера. Чињеница да решење о одређивању привремене мере носи број који је већи од решења о принудној уплати пореске обавезе, не представља необорив доказ да је исто донето после доношења и експедовања решења о принудној уплати, посебно јер су оба решења (решење о привременој мери и решење о принудној уплати) донета истог дана 21.07.2017. године. Као образложење своје одлуке о одбијању жалбе, тужени орган је навео да се решење о принудној уплати пореског дуга и решење о привременој мери достављају истовремено, а у прилог свог погрешног става навео је да решење о принудној уплати из новчаних средстава пореског обвезника производи правно дејство од дана достављања организацији за принудну наплату, не наводећи притом нити један разлог који би ишао у прилог заузетом становишту, односно не наводећи којим разлозима се

руководио приликом давања оцене да поменуте исправе нису од утицаја за доношење одлуке у овом предмету. На овај начин је пропустио да испита све доказе и чињенице односно није дао ваљане и јасне правне разлоге за доношење одлуке, па није поступио у складу са начелом заштите права странака из члана 7. Закона о општем управном поступку. Такође сматра да тужени орган није поступио у складу са начелом делотворности и економичности поступка. Сматра да је учинио битне повреде правила поступка из члана 158. став 5. Закона о општем управном поступку јер образложење оспореног решења не садржи разлоге, који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Имајући у виду наведено, предложио је да применом одредбе члана 43. Закона о управним споровима, суд донесе пресуду којом ће тужбу уважити и оспорено решење поништити, те усвојити жалбу тужиоца и поништити првостепено решење од 21.03.2017. године и предмет упутити надлежном министарству да одлучи у овој управној ствари, а тужени орган обавезати да тужиоцу накнади трошкове поступка колико буду износили. Уколико нема места примени одредбе члана 43. наведеног закона, предложио је да у смислу одредбе члана 42. суд донесе пресуду којом ће тужбу уважити, оспорено решење поништити и вратити предмет надлежном органу на поновни поступак и одлучивање.

Тужени орган је доставио списе предмета и одговор на тужбу у којем је истакао да је оспорено решење законито и остао при разлозима датим у означеном решењу те је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је Министарство финансија-Пореска управа-Филијала Панчево покренула поступак принудне наплате доспеле, а неплаћене пореске обавезе из новчаних средстава на рачуну/рачунима отворених код банке пореског обвезника из диспозитива првостепеног решења на основу решења о принудној наплати број 226-433-05-82/2017-83 од 21.03.2017. године. Министарство финансија-Пореска управа-Филијала Панчево, по службеној дужности у поступку установљивања привремене мере обезбеђења наплате пореског потраживања о принудној наплати из новчаних средстава пореског обвезника, на основу члана 87а и члана 160. Закона о пореском поступку и пореској администрацији (“Сл.гласник РС”, бр. 80/2002...15/2016) и члана 192. Закона о општем управном поступку, дана 21.03.2017. године донео решење као у диспозитиву. Поступајући по жалби тужиоца, тужени орган је увидом у списе предмета констатовао да се у истим налази извршно решење првостепеног органа о принудној наплати пореске обавезе из новчаних средстава са рачуна жалиоца број 226-433-05-82/2017-83 од 21.03.2017. године донето сагласно члану 77. и 95. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Како је донето наведено решење, то је основано, сагласно закону и то одредбама члана 87а став 1. поменутог закона, донето и решење којим је одређена привремена мера обезбеђења наплате предметног пореског дуга у принудној

наплати, које је према повратници која се налази у списима предмета уручено дана 22.03.2017. године, истовремено са наведеним решењем број 226-433-05-82/2017-83 од 21.03.2017. године. Првостепени орган је дужан да ожалбено решење донесе у сваком случају када донесе и решење о принудној наплати из новчаних средстава, обзиром да то представља императивну законску одредбу поводом које надлежни орган нема дискреционо овлашћење, већ само дужност. Привремена мера која је одређена ожалбеним решењем траје до намирења пореског дуга за чију наплату је покренут поступак принудне наплате решењем о принудној наплати из новчаних средстава 226-433-05-82/2017-83 од 21.03.2017. године сагласно члану 87а ставу 8. закона. Решење о принудној наплати из новчаних средстава са рачуна пореског обвезника број 226-433-05-82/2017-83 од 21.03.2017. године на основу којег је и донето побијано решење није поништено нити укинута, нити је поступак принудне наплате обустављен другим пореским управним актом, односно, жалба на решење о принудној наплати из новчаних средстава од 21.03.2017. године је одбијена решењем туженог органа број 433-05-04559/2017-39 од 12.07.2018. године, те сходно изнетом, нема основа за поништавање побијаног решења. Наведено решење о принудној наплати са опоменом која му је претходила и повратнице о уручењу се налази у списима предмета. Поводом навода жалиоца да су решења о привременој мери и принудној наплати послата истовремено НБС и пореском обвезнику, односно да је решење о принудној наплати послато на наплату пре него што је постало извршно, те да је наведеним поступањем порески орган повредио одредбе Закона о пореском поступку и пореској администрацији на штету пореског дужника, тужени орган је истакао да се решење о установљењу привремене мере из става 2. члана 87а Закона о пореском поступку и пореској администрацији истовремено доставља пореском обвезнику и организацији надлежној за принудну наплату сагласно ставу 3. истог члана. Такође, то значи да се пореском обвезнику и организацији надлежној за принудну наплату доставља, истовремено са решењем о установљењу привремене мере из става 2. члана 87а и решење о принудној наплати из новчаних средстава пореског обвезника, имајући у виду одредбе члана 95. став 6. поменутог закона, којим је прописано да решење о принудној наплати из новчаних средстава пореског обвезника производи правно дејство од дана достављања организацији надлежној за принудну наплату. Остали жалбени наводи, по налажењу туженог органа, нису од утицаја с обзиром да је на решење о принудној наплати пореске обавезе из новчаних средстава са рачуна жалиоца од 21.03.2017. године жалба одбијена решењем другостепеног органа број 433-05-04559/2017-39 од 12.07.2018. године. Имајући у виду наведену законску регулативу и утврђено чињенично стање и списе предмета, те жалбене наводе, одлучено је као у диспозитиву оспореног решења применом одредби члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији.

Одредбом члана 71. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/2002, 84/2002, 23/2003, 70/2003, 55/2004, 61/2005, 85/2005 (други пропис), 62/2006 (други пропис), 61/2007, 20/2009, 72/2009 (други пропис), 53/2010, 101/2011, 2/2012, 93/2012, 47/2013, 108/2013, 68/2014, 105/2014, 91/2015 (Аутентично тумачење), 112/2015, 15/2016, 108/2016) прописано је да ће пореска управа пореском обвезнику који, у целисти или делимично, није о доспелости платио порез, односно споредно пореско давање, осим у случају из члана 74. став 7. тачка 1) овог закона, послати опомену о врсти и износу пореза, односно

споредних пореских давања доспелих за наплату, у року од 30 дана од дана доспелости, којом му налаже да доспели износ плати одмах, а најкасније у року од пет дана од дана пријема опомене, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана уплате доспелог пореза, односно споредних пореских давања. (став 1.)

Одредбом члана 77. истог закона прописано је да пореска управа почиње поступак принудне наплате пореза, односно споредних пореских давања, доношењем решења о принудној наплати пореза ако порески обвезник није платио порез, односно споредно пореско давање у року из члана 71. став 1. овог закона. (став 1.) У решењу из става 1. овог члана наводи се основ пореског дуга, његов преостали неплаћени износ из опомене из члана 71. овог закона достављене пореском обвезнику, са обрачунатом каматом од дана издавања опомене до дана доношења решења, а порески обвезник се обавештава о својим правима у поступку принудне наплате. (став 2.) Решење о принудној наплати пореза постаје извршно даном достављања. (став 3.)

Одредбом члана 87а истог закона прописано је да ради обезбеђења наплате пореза и споредних пореских давања после почетка поступка принудне наплате из новчаних средстава пореског обвезника на његовим рачунима на основу решења из члана 92. став 2. овог закона, Пореска управа решењем установљава привремену меру обезбеђења наплате пореског потраживања. (став 1.) Привремена мера из става 1. овог члана је забрана пореском обвезнику да новчане обавезе које има према трећим лицима измирује уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин у складу са законом. (став 2.) Решење Пореске управе о установљавању привремене мере из става 2. овог члана, истовремено се доставља пореском обвезнику и организацији надлежној за принудну наплату, чиме постаје извршно. (став 3.) Организацији надлежној за принудну наплату доставља се и извршно решење Пореске управе о принудној наплати пореза и споредних пореских давања из новчаних средстава пореског обвезника. (став 4.) Организација надлежна за принудну наплату је дужна да одмах по пријему решења из става 2. овог члана изврши његов упис у регистар блокираних рачуна под датумом и тачним временом пријема. (став 5.)

Имајући у виду наведено, основано се, по оцени Управног суда, наводима тужбе указује да је приликом доношења оспореног решења у спроведеном поступку, повређен закон на штету тужиоца. Наиме, из одредбе члана 87а Закона о пореском поступку и пореској администрацији произилази да Пореска управа решењем установљава привремену меру обезбеђења наплате пореског потраживања после почетка поступка принудне наплате. Како из наведеног закона даље следи да поступак принудне наплате пореза почиње доношењем решења о принудној наплати пореза, то правилно тужилац указује да тужени орган није могао донети решење којим је тужиоцу одређена привремена мера обезбеђења наплате предметног пореског дуга у принудној наплати, истовремено са доношењем решења о принудној наплати. Наиме, из списка предмета произилази да су оба решења донета истог датума 21.03.2017. године и истовремено уручена тужиоцу дана 22.03.2017. године.

Одлучујући о предлогу тужиоца да реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да, у конкретном случају, за то нису испуњени услови

прописани чланом 43. Закона о управним споровима, будући да наведене повреде правила поступка може да отклони само тужени орган у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.02.2023. године, 1 У 15760/18

Записничар
Јасмина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Зорица Китановић, с.р.

За тачност исправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК